

Вяра

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Когато говорим за нововъведения трябва да кажем, че нашата официална Б“ПЦ“ е един доста мощен новатор, в **много, много лошия** смисълна тази дума. Това, което съвременните българи имат за „свещенна“ борба за църковна „самостоятелност“ представлява всъщност борба против **съборността - единността** на Съборната Света Православна Църква, **тоест борба против Бога, Който е създал Църквата**. В тази борба част от тогавашните ни духовници (защото те са били само част) ползват мощната подкрепа на богохулните протестантски църкви, сатанинското масонство и антихристиянската, антибългарска мюсюлманска власт в лицето на самия падишах. Резултата не закъснява: създадената с заповед на султана българска автокефална църква е **осъдена от всичките останали поместни православни църкви**. Така Б“П““Ц“ започва да

поема отровата, с която напоява цялото ни общество, а в последствие спомага силно това да се случи и в останалите православни църкви. Нашите „духовници“ - **революционери** следват ревностно и са укрепявани не само от видимите, но и от невидимите сили на **първият революционер** - възстаналия против Бога ангел. Те поставят началото на общуването с еретици, кривоверци и масони, които ги подкрепят с една единствена цел - внасяне на разкол в единната православна църква. Това общуване се развива през годините за да премине в ерестта на икуменизма и в мерзостите, които видяхме по - горе. **Под влияние на своите подстрекатели - националните секти наречени Англиканска, Лютеранска и всякакви други народни ПРОТЕСТантски „църкви“**, а също и на един от най - мощните „ПРОТЕСТИраци“ против Православието - римския папа и неговите рицарски масонски ордени, нашата родна „църква“ внася ЗА ПЪРВИ ПЪТ и в Светата ни вяра **ерестта на националната църква**, като започва и тя на свой ред да ПРОТЕСТИРА против БОГОУСТАНОВЕНИЯ РЕД и бива отлъчена в схизмата на **ЕТНОФИЛЕТИЗМА**. До разкола на българските духовници се стига, след като те отказват всички предложени им възможности и отстъпки. Тоест **ОСНОВНАТА ЦЕЛ НА РЪКОВОДЕЩИЯТ ГИ КЛИР Е БИЛА ИМЕННО ВНАСЯНЕ НА СМУТ В СВЕТАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА**.

Ето и историята на българския разкол:

Още **четвъртият Вселенски събор** в 28 - мото си правило е определил окръга на Константинополския престол, като е включил към него Сицилийския, Понтийския и Тракийския окръг. Мястото на Българската Църква било потвърдено и на събора в Константинопол 869 - 870 г. при свети Патриарх Игнатий, като била определена нейната автономност начело с Архиепископ, под върховната юрисдикция на

Константинополския Патриарх. През 927 г., при свети цар Петър I Българската Църква получава ранг на Патриаршия. По време на Византийското и Османското робство църковната независимост на българите се запазва в лицето на Охридската Българска Архиепископия (1019 - 1767 г.). Междувременно по време на второто Българско царство е създадена автономната Търновска Архиепископия, която през 1203 г. изпада в схизма поради унията ѝ с Рим. По времето на благоверния цар Йоан Асен II, през 1235 г., на Великия събор в Лампсак Българската Църква отново станала Патриаршия, с известна зависимост от Константинопол. Поради наличието на националистически тенденции сред българското духовенство, въпросът за върховната власт на Константинополския престол над Българската Църква бил повдигнат от свети патриарх Каллист I, в посланието му от 1355 г. **Най - големите български подвижници и книжовници от това време - светите преподобни Теодосий Търновски и Роман Търновски, биват защитници на православно-католическото становище срещу националистическото българско течение.**

Позовавайки се на древните църковни канони (28-мо правило на IV и 36-то правило на VI Вселенски Събор) свети патриарх Каллист I изтъква правата на Константинополския Патриарх по отношение на предстоятелите на другите Източни Църкви, в това число и власт за съдопроизводство. Българския първойерарх се обвинява в отклонение от **определените му в Лампсак** права и задължения. Той трябвало да плаща данък и бери на Вселенския Патриарх да споменава името му по време на богослужение и дори да се явява на съд в Константинопол, когато се е отклонил от задълженията си. В посланието си свети Каллист отбелязва, че само „искрената любов и разположение към височайшия цар на българите, господин Йоан Асен, истинен в Светия Дух син на наше смирение“ е

причина неканоничните постъпки на българския Църковен глава да не бъдат подложени на съд от „Светия и Велик Синод“ и да се остави това разследване, „докато не видим повиновението на Търновския Патриарх.“

Данните от това послание кореспондират със сведенията в житието на свети Теодосий Търновски. В предсмъртната си болест светият българин желяел да се види със свети Каллист – своя духовен приятел и съученик при свети Григорий Синаит, който бил техен общ учител. Свети Теодосий предава управлението на братята на свети Роман и тайно се преселва в Константинопол, където бива миропомазан от свети Каллист и на 27 ноември 1362 г. предава Богу дух, като бива канонизиран от Вселенския Патриарх. Позицията на този голям български светец в спора между националните тенденции и Богоустановения ред е достатъчно показателна. Службата на свети Теодосий била написана от йеросхимонах Спиридон, скърбящ за това, че тогава, когато Константинопол отдал чест на подвизите на преподобния, българската страна не почитала своя подвижник.

Подчиняването на Видинската епархия под юрисдикцията на Константинопол става в 1381 г., когато по искане на цар Йоан Страцимир, Вселенската Патриаршия определила за Видински Митрополит кир Касиан. След завоюването на Търново, севернобългарската Църква преминава към Константинополската Патриаршия, но последната не престава да титулува Търновския Епископ като Митрополит, който е „пречестен и екзарх на цяла България“. Автокефална Българска Църква остава Охридската Архиепископия. Много от Епископите назначавани по българските земи по време на робството са българи, а самите гръцки Епископи при по – дълго стоене в българските земи са изучавали езика и са

преподавали на български (**Преподавали са вярата на народа и са я поддържали жива в него, за това и той не я дал на поганците. Сега нашите родни „духовници“ не искат да я преподават, а само я продават, за това и народа се е предал и е унищожил спасителната вяра на предците**). Гръцките владици са помагали да се превеждат на български множество книги, да се строят български църкви и манастири с български училища към тях. **Те са имали решителен принос за запазване на българската православна култура и духовното съхраняване на нашия народ през вековете на робството.**

Да разгледаме кои са разколниците и от къде черпят те отровните си идеи.

Водачът на племенистите е Иларион Макариополски. Учил се е на остров Андрос и там е станал член на т.нар. **„андроско общество“** образувано около 1835 г. от българските ученици на **философа еретик Теофил Каирис**, който е бил **яростен отрицател на християнството** и гръцки националист. **„Обществото“** е съставено по образа на **гръцките националистически въстанически тайни общества - етерии**, по чиито пример са изградени и българските революционни комитети. Всички те, както и **„братствата“** и ордени, работили усърдно през вековете за разцепленията в християнството и за революционните метежи, залели с кръв и разрушили монархическите патриархални общества на стара Европа, са образувани по модела на масонските тайни организации, ръководени са от масони и са спонсорирани от един център - **юдейския синедрион**, началстван от наследниците на тези, които разпнаха Спасителя и започнаха да готвят света за техния **фалшив**

месия - антихриста.

Да се върнем към хронологията на събитията – в средата на 19-ти век един от най – влиятелните християни в Османската империя е внукът на свети Софроний Врачански – княз Стефан Богориди. Родолюбивият българин успява да издейства от властите разрешение **и с помоща на Вселенската патриаршия в Цариград се построява и освещава българския храм „Свети Стефан“**. В посланието на Константинополския събор до Светейшия Синод на Руската Църква от 12.12.1868 г. се казва следното: „... Великата Христова Църква, следвайки евангелската любов **с всички средства... съдействуваше** да се устроят за българите..., не само особено българско училище, но и свещен храм във Фенер, **с разрешение** да се извършват в него божествените тайнодействия и служби, а също така и проповедта на българо-славянски език... **Църквата им назначи епископи**, говорещи техния език, именно: Стефан Лаодикийски, после Поликарп Патарски, след това Иларион Макариополски,.. **Оказвайки такива благодеяния на хора със скрит характер, Църквата и не забелязваше, че тя със собствените си ръце приготви виновника за смущенията**. Защото тези самите хора, които приемаха така близо до сърцето си народното обособяване и племенното разделение в Църквата... разсейваха, като семе, своите метежнически национални идеи, призовавайки, точно като на поход, към въстание...“.

Признаците на разрушителните етно – еретически български идеи се появяват за първи път официално на Патриаршеското събрание в Константинопол (1858-1860 г.). В свое послание към събраниято част от нашите сънародници предявяват изисквания, които **открито влизат в противоречие с каноните на Светата Църква**. Те искали да се избират Архиереите в българските епархии на неканоничен принцип

чрез гласоподаване на светските и духовни първенци. Вселенските събори са определили, че това става само с епископско гласоподаване. Христовата Църква отговаря на българите съвсем справедливо, че понеже никоя епархия няма това право, то и те не могат да го имат. След несъгласието на търновския представител другите членове на събранието напразно му отбелязвали :“ Вие разделяте, но Църквата не може да приеме такова начало на племенна разлика...“. **Племенност на гръцки означава филетизъм - това е наименованието на новото за Православието еретическо учение, чиито последователи в последствие са обявени от Светата Христова Църква за схизматици.** Филетизмът е ерес учеща, че християните ,основавайки се само на племенните различия, трябва да съставят свои особенни, народни църкви. **Именно част от българите първи в историята на православието са дръзнали да въведат от светския живот в Църквата новото начало на националните различия - филетизма, начало, КОЕТО Е ПРОТИВНО НА ЕВАНГЕЛИЕТО И НА ЦЪРКОВНИТЕ КАНОНИ.** Трябва да уточним, че това са били само част от нашите сънародници, подмамани от **юдосатанистите**, които са се възползвали от родолюбието им. Тактиката е била използвана преди това с голям успех и е довела запада до отпадането му от Христа и превръщането му в **сборище от национални секти**, бореци се помежду си и всички заедно със Светата Църква. Не случайно след отделянето им от Православието те изпадат в дълбока морална криза изразила се в „плащане на изкупление“ – индулгенции, промяна на символа на вярата, възраждане на древни ереси в богослужението, инквизиция, клади, кръстоносни походи, войни с православните държави, иконоборчество, „ренесанс“ – тоест възраждане на езичеството и разврата, реформация, протестантство, братоубийствени кървави религиозни конфликти, конкистадори, расизъм (**произлизащ от**

юдейският им финансов елит и неговия войнстващ талмудизъм), разграбване и геноциди по време на колонизацията, концентрационни лагери, робство и търговия с роби, узаконен бандитизъм, пиратство и търговия с опиум, антихристиянски философии, „просвещение“, революции, граждански и световни войни, див капитализъм, комунизъм, нацизъм, сексуална революция, глобализъм, узконяване на педерастията, наркотиците, многоженството, садо-мазохизма, семейния секс, педофилията и сношенията с животни. **Това са техните „европейски“ сатанински „ценности“, породени от отпаденето им от спасителната вяра в Бог.** По същия унищожителен път отдавна е тръгнал и нашият окаян народ.

И така, последното молитвено общение между Патриаршията и част от българите, възприели отровните еретически западни идеи е при опелото на големия родолюбец княз Богориди на 1 август 1859 г. С неговата смърт се премахва и последната пречка пред разколниците. Следва и първият официален акт на отстъпление: - на 3 април 1860 г. по време на Великденската тържествена литургия Иларион Макариополски престава да споменава каноничния Всесветейши Константинополски Патриарх Кирил VII. Без срам и в нарушение на клетвите които е дал пред Светата Христова Църква, Иларион казва само „всякое епископство православное“, точно като някакъв самозван Архиепископ на всички българи. На другия ден и в следствие той с еретическата си уста продължава да разглася **пагубната проповед на духовно и нравствено въстание.** След трикратно повикване Макариополски накрая се явява на православния събор, свикан поради неговите антицърковни действия. Там той продължава да упорства и не се разкайва казвайки, че правел това по повеление на народа. Истината обаче е, че голяма част от българите не са съгласни с разколниците и остават на православни позиции. В тази

връзка вестник „България“, който забележете - **активно работи за уния с католиците**, представя Иларион като жертва на бунт в църквата. Именно униатската, прозападна партия на Драган Цанков успява да внуши, че всяко споразумение с Патриаршията е гибелно за българското движение. В противовес на българите униати, свети Филарет Московски съветва руската дипломация да съдейства за помирението между българите филетисти и Православната църква.

След незаконните действия на схизматиците филетисти, следва законната реакция на Православната Църква - на 4 февруари 1861 г. е свикан Велик Свети Събор в Константинопол от Вселенския Патриарх Иоаким II с участието на Александрийският Патриарх Каллиник, Антиохийският Иеротей, Йерусалимският Кирил II, главни Митрополити и Епископи в това число и българите - Родоски Епископ Игнатий, Нишавски Епископ Доротей и Врачански Епископ Паисий.

След предписаното от каноните трикратно повикване на виновните, за да се явят за оправдание, на 24 февруари съборът лишил от епископски сан в Светия Дух Иларион Макариополски и Авксентий Велешки „за това, че те не само сами нарушиха съществуващия свещен ред и презряха църковните постановления и канони, но свръх това, злонамерено внесоха посред българския народ във висша степен пагубните за него смутове и раздори и разсейваха смутителни съблазни.“ (Послание на Вселенския Патриарх и Синода му до Св. Синод на Руската Църква от 12 декември 1868 г.).

На 25 февруари 1861 г. Великият Свети Православен Събор изпраща послание към благочестивия български народ, в което пише подробно за казаното по - горе: „И ето как стана

това прискърно зрелище: преди няколко години православните българи, които живеят в Константинопол, помолиха чрез прошение от общата Майка на православните Великата Христова Църква, за... построяването тук в Константинопол на един Храм, в който всички свещени последования да се извършват на славянски език... Църквата в своята майчинска грижа благоприятно възприе и прощението им,.. защото не прави ни едно различие на народности за своите чада... и се построи в Патриаршеската енория при Палатейа един молебен дом на името на първомъченик Стефан... Но миналата година, в самия ден на спасителната Пасха,.. първенстващият, по злощастие, Архиепископ в споменатия молебен дом отстъпник и клетвопрестъпник Иларион изхвърли правилния помен на Вселенския Патриарх! Като чу това, църквата събра Велик и свещен Събор, в който присъствуваха и блаженнейшите Патриарси Александрийският, Антохийският и Йерусалимският, и призова споменатия Иларион и подобаващо го съветва с много кротост и благоприятност, като му напомни страшните обещания, които по време на ръкоположението си даде, като държеше в ръцете си свещеното Евангелие сиреч: „да се подчинява на Апостолските и Съборните повеления и правила и се покорява непременно на Вселенския Патриарх и да съхранява цели и неизменни правдините на Патриаршеския престол“, а заедно му показва и запрещенията, които са определили против ония, които дръзват да направят такива престъпления, но той,.. обаче презря църковните съвети и въздигна явно знамето на разбунтуването!.. А при другите си беззакония дръзна безсъвестно да ръкополага и свещеници, показвайки се във всичко единоревнител и единоравен на онези древни злоименни отстъпници от църквата! И не е чудно, но и е много вероятно и той да е нечестив,.. защото, както сега научаваме се е учил в училището, което богопротивният Каирис преди много години беше построил...

от когото е научил своето злославие и противохристиянските си мисли... А при всичко това, той и единомисленият му прежедебивш Дирахийски Архиепископ Авксентий... не престанаха и във вестници, и в книжки, раздавани даром, да изливат с много безсрамност безбройни поругания против великата Христова църква...

И ние според определеното ни по Божията милост... предвъзвестяхме бездната, към която бутат себе си и православния български народ, под вида на родолюбие, и по злощастие нашите думи не се излъгаха, ЗАЩОТО РЪКАТА, КОЯТО СКРИШОМ ДЕЙСТВУВАШЕ ДО ДНЕС, ЗАПОЧНА ДА ДЕЙСТВА ПО-ЯВНО... ЗАЩОТО ТЕЗИ, КАТО ОТСТЪПИХА ОТ ОТЕЧЕСКОТО СИ ПРАВОСЛАВИЕ, СТАНАХА ПАВЛИКЯНИ! И ЕТО КАК СТАНА ТОВА:..

СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ - [ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА - II](#)

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗТА

**ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО**

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО